

Trist at sige farvel til Palæ

Efter 75 år lukker Palæteatret biografen på Torvet

Tekst:

»Havneskrædderen«,

Frode Jensen

Foto:

Lars Juul

I forbindelse med lukningen af Palæteatret, der sidste år havde 75 års jubilæum, er det ikke uden vemod, mange horsensianere siger farvel til dette dejlige biografteater, der gennem generationer har været til glæde og underholdning for byens borgere.

Jeg var ikke blandt publikum ved premieren, men var dog i de første årtier om ikke en jævnlig, så dog en trofast gæst i Palæteatret. Såvidt jeg husker, var billetprisen 70 øre i salen og lidt mere på balkonen. For dette, at gå i biografen - eller billedteater - som mange sagde dengang, var ikke en foreteelse, der skete hver uge.

Tre biografer

Jeg husker de første tre biografer her i staden. Phønix i Kattesund, Kosmorama på Torvet, hvor senere Ungdomshjemmet fik til huse samt Biografen i baggården ved Kasernegården på Søndergade. Det var jo i stumfilmens dage, og underlægningsmusikken blev klaret af en pianist eller en pianistinde, eller når det gik højt med en duo (violin og klaver). Med årene blev Phønix (senere brugt som auktionslokale) og Kosmorama afløst af Palæteatret og Kinopalæet, der begge var meget imponerende ved størrelsen og det smukke, moderne interiør.

Jeg mindes tydeligt den italienske Prodigioso-trio i Palæteatret. Maestro Prodigioso strøg violinen og havde fruen ved klaveret, men så var det italienske også forbi, cellisten var af dansk afstamning, vil jeg tro, men i øvrigt var musikken udmærket.

Jeg vil antage, det var først i tyverne, at en ny duo gjorde sin entre i Palæteatret, nemlig Oluf og Carl Olsen, som trods fælles efternavn ikke var i familie.

Disse to dygtige musikere glædede i en årrække publikum med deres dejlige musik. Deres repertoire var stort, ikke mindst indenfor den klassiske musik, og de forstod altid at tilpasse musikken til filmens handling.

Carl Olsen havde i Palæteatret foruden klaveret et harmonium placeret således, at han med højre hånd kunne betjene dette instrument og med venstre hånd klaveret, når lejlighed bød sig. En udmærket musikalsk effekt blev opnået og lød som en trio.

Lydeffekter

En film, som jeg stadig husker og som trak mange fulde

huse i Palæteatret, var krigsfilmene »Den store Parade«. Handlingen foregik ved fronten i verdenskrigen 1914-18 og var meget spændende.

I hovedrollen var John Gilbert, et stort filmnavn dengang, og Karl Dane, der var dansker og åbenbart havde fået sit navn amerikaniseret.

I denne film var der indlagt lydeffekter fra orkestrets side, idet dette var forstærket. Granatnedslag blev markeret ved slag på en stortromme, ligesom hornsignaler hørtes under kampscenerne - faktisk en forløber for tonefilmen. Jeg husker den flotte franske militærmarch »Le regiment de Sambre et Meuse«, der blev så populær, at bydrengene fløjtede den.

Mange glimrende film har jeg set i Palæteatret. Men husker kun en brøkdel af dem, men film som Qou Vadis, Den blodrøde Blomst - med den dengang populære svenske skuespiller Lars Hansson i hovedrollen - Gøsta Berlings Saga og Ben Hur, kunne ikke undgå at gøre et stærkt indtryk på en ubefæstet sjæl. Det

var jo en tid, hvor tv og radio var ukendte begreber.

Har også spillet i Palæteatret

Carl Olsen, den førnævnte pianist, havde i nogle måneder den tvivlsomme fornøjelse at være min spillelærer i den svære kunst at traktere et klaver med den fornødne elegance og teknik.

Da Carl Olsen nogle dage lå i flytterod, bad han mig møde i Palæteatret ved næste spilletime, hvor jeg så skulle benytte Palæteatrets klaver. Jeg mødte planmæssigt om eftermiddagen og klimprede løs fra Hornemans Klaverskole med tungen i mundvigen og stive fingre. Heldigvis for en tom sal. Desværre afbrød jeg kort efter min undervisning hos Carl Olsen grundet en læderet finger fremkommet ved hockeyspil i skolen, - og tilmed krævede eksamenslæsning mere af min tid, så jeg stoppede med undervisningen.

Men de mange gode minder om Palæteatret har jeg bevarret.